

■ Duman ƏRDƏM

Duman Ərdəm 1983-cü ildə Təbriz şəhərində doğulub. İndiyə qədər üç şeir kitabı çap olunub. Nəşr olunan şeir kitablarının ünvanı belədir - "Öp ölümünü", "Kola qutusunda it ölüsü", "Sonuncu sufi". Duman Ərdəm o tayda, həmçinin hekayələr, pyeslər və müxtəlif qəzetlərdə köşə və essələr müəllifi kimi də tanınıb. Şairin yazıb tamamladığı, çapını gözləyən kitabları da var. Onlardan biri "Qırx həramilər" romandır, "Əlif" adlanan ikinci kitab şeirlər toplusudur.

Şair şeirlərində yeri gəldikcə sətirləti mənalar və şərqdən, şərq fəlsəfəsindən gəlmə rəmzlərlə danışır. Ona görə də onun şeirlərini oxumaq oxucudan müəyyən hazırlıq tələb edir. Hesab edirik ki, Günəyin şairləri içərisində sanballı söz sahibi olan Duman Ərdəmin gec olsa da bu taylı oxucular tərəfindən də tanınmaq haqqı var.

* * *

Ağacların şüuraltında sınıq-sınıq aynalar var,
Ata tərəfindən göyüzü,
Ana tərəfindən dəniz şivəsində baxır.
Hər kəsin öz tikəsində öz şekli...
Öz ləhcəmdəki göy üzünün aynasına baxdım

Özümü gördüm gecələr.
Hələ yeniyetmə idi,
Hələ kölgə idi gecələr.

Aynada Tanrı,
Həyatda insan.
Ölümü tədqiq üçün gecələr yatır insan,
Həyatı yazmaq üçün ağaclarla oyanır Allah.
Hər gecə, hər səhər
Bu yat, dur, yat, dur,
Yat, dur, yat, dur,
Yat, dur, yat, dur, yat, dur, yat, dur
Ritmi qədim musiqi alətlərinin
burnundan çıxan dağların şüuraltıdır.
Dağlar və ağaclar insanı düşündükcə uşaqlaşdırırlar
Uşaqlaşdıqca uşaqlaşırıq
Uşaqlığın o tərəfinə keçirik.
Qapı qabaqlarında qocaların uşaqlığı quruyub qalır....
Bir buludluq sərcə səsidir insan
Ağacların şüuraltında tanrı insan təkrarına,
Ayaqlarımız torpaq altında ölümlər üzərində,
Gözlərimizin tarixi bundandır.
Sözlərimizin qədimliyi...
Topprağın altında öyrənirik
Üzərində, xanım hey...
Yuxularımız torpaq altı ölümün həyatıdır
Bir qarış ölüm,
Bir dürməklik,
Sadəcə bir içimlik...
Yat, dur, yat, dur, yat, dur, yat, dur,
Ritmindən bütün ölümlər və həyatlar
Bircə yerdə barışırlar -
Yaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaat!

QADIN SƏSİ ÇİÇƏK AÇIR

Buludlar damlardakı boruların tənəffüsündən
Göyüzünə qaçqındılar...
Göylərdən qadın naləsi yağsın,
Duaya çıxır şeyxlər...
Qadın səsi çiçək açır,
Buğda bitir
Çörəklənin əllərimizin daş yazılarında....
* * *

Ata biz oğullarını topladı,
Tarixin çubuqlarını birləşdirdi.
Ata bizlərə birlik,
Bacılara tənhalıq öyrədir...
Bacılar evdə yoxdu,
Bacılar küçədə yoxdu,
Bacılar məzar qazır özlərinə.
Şeir yazmağı seçincə
İlk hərfi belə öyrətdi mənə küləklər -
İlk öncə atanı öldür,
Sonra özünü,
Və uzan bacıların qazdığı məzarda
ən qədim ağıların kiçik hərfinə çevril,
Beləcə öyrətdi küləklər şeirin ilk hərfini -
düşmən qəbiləni sev!
Çöllərə düş!
İfşa et tarixini

SƏN MƏNİM MÜƏLLİFİMSƏN

Gecə saçlarının qaranlıq meşələrinə girdim,
bir əldə silah,
bir əldə günah
Oxucularımın soyqırımından bir stat:
Sən mənim muxatəbim' yox, müəllifimsən.

1-söz söylənilən, xitab edilən şəxs.